

bestemt Linie, og ikke har villet indskrænke Ministeriets Raadighed, saaledes vil den heller ikke lade være at tage de nødvendige Hensyn, som Omstændighederne maatte tilfuge, ved de øvrige Posters Bestemmelse i Contracten. Der er forøvrigt et Spørgsmaal, som jeg havde ønsket at rette til den høitærede Finantsminister, og, skøndt jeg troer, at Finantsministeren nu har forladt Salen, vil jeg dog fremsætte det. Det er nemlig, om der ikke er en Utydelighed tilføede i Udkastets § 2, som muligt kunde rettes til 3die Behandling. Der staaer nemlig: „Saavidt det til Diemedets Opnaaelse udfordres, skal Statskassen i Anledning af et saadant Jernbaneanlæg kunne forpligtes for et aarligt 4 pCts Rentebeløb af indtil“ o. s. v. Det synes nærmest at antyde, at det var en Bemyndigelse fra Regjeringen, der egentlig gik ud paa at give en Rentegarantie for Banen, men det var just ikke en meget ønskelig Maade, at Staten skulde yde sin Pengunderstøttelse til Banen, ved at give en simpel Rentegarantie. Derimod er den Maade, som er bragt i Forslag, og som omhandles i Contracten, ganske anderledes fordelagtig for Statskassen. Jeg maa vel indrømme, at en saadan Understøttelse ved Laan ikke er ubeløst ved det Udtryk, som er brugt i § 2; men det er dog ikke meget correct at sige, at Staten ved et Laan ikke giver Mere end Forpligtelsen for et aarligt Rentebeløb, thi den giver Forpligtelse for selve Capitalen, og det kunde, efter disse Udtryk i § 2, bestrides, at der indeholdes den nødvendige Bemyndigelse for Regjeringen til at udstede Obligationer. Regjeringen er den, som ligeoverfor Obligationernes fremtidige Ihænderhavere har en umiddelbar Forpligtelse til at indløse dem, saa at der ved Obligationernes Udstedelse er af Regjeringen overtaget en Forpligtelse til ikke blot at svare Renten, men ogsaa til at indløse Capitalen. Et Andet er, at man jo antager, at Regjeringen, selv om den blev nødt til at indløse Capitalen, har en Sikkerhed hos Entreprenørerne; men det synes dog ikke, at Udtrykket er adækvat, naar det om et saadant Forhold kun siger, at Regjeringen har Forpligtelse til at overtage en vis aarlig Rentebærelse.

Tsberning: Jeg vilde kun gjøre den

meget simple Bemærkning, at det altid er en Fordeel for Laangiveren at være under saa faa Forpligtelser til Laantageren som muligt. Dersom Laantageren satte Priis paa at faae de mindre Obligationer isædetfor de større, og der ikke paahviler Laangiveren nogen Forpligtelse til uden Videre at give dem, saa var det jo muligt, at man kunde sætte et andet Vilkaar derimod, og man fik derved et Middel mere til at skaffe sig Fordeel hos Laantageren, naar man ikke isørveien havde bundet Hænderne paa sig.

Sage: Jeg tør maaskee antage, at det er det ærede Things Willie, at jeg tager mit Forslag tilbage (Ja! Ja!). Altsaa tager jeg det tilbage.

Næe: Den egentlige Kerne i det foreliggende Lovforslag ligger jo i dets nu omhandlede § 2, hvori der fordres, at Staten skal overtage en væsentlig Forpligtelse. Det synes da allerede at udgaae af tidligere Forhandlinger, at vi ere enige om, at vi efter Sagens Natur kunne og bør have den Tillid til Regjeringen, især netop da det dreier sig om en meget betydelig Capital, at den vil gaae frem med den dertil svarende store Forstigtighed, at den, idet den paatager sig det store Ansvar, som denne Lov vil give den, ogsaa i alle Maader vil benytte en saadan Bemyndigelse paa en til Statens Interesser svarende Maade. Der er imidlertid under Sagens Behandling fremhævet et andet Punkt, som skulde kunne frembyde Betænklighed, navnlig fra det militaire Standpunkt. Det er nu vistnok ikke min Hensigt at gaae videre eller dybere ind derpaa, da jeg jo naturligtvis deri maa mangle den egentlige Sagkundskab; men jeg troer, at naar et andet æret Medlem, som jo tilvisse har den specielle Sagkundskab heri, har yttret sig derom, som om der kunde være Fare eller Betænkligheder, som han troer, ved at man allerede skulde være glædet for let hen herover ved Baneanlægget i Slesvig, naar han fremhæver, at man ved at gjøre Sporviddet offentlig eller ved andre fortificatoriske Forholdsregler skulde stikke sig imod, at den indtrængende Fiende kunde benytte et saa let Communicationsmiddel: — jeg troer, siger jeg, at vi da overhovedet her maae gaae ud fra den Be-